

or ligeledes at give Formanden en udtryffeligg Bemyndigelse til imellem Samlingerne at optræde som Thingets Repræsentant, og kommer derefter (se Tidenden Sp. 1552) til at lyde saaledes: „Naar Rigsdagens Samling er sluttet eller Folkethinget opløst, er den sidst valgte Formand indtil Folkethingets næste Sammentræden bemyndiget til at repræsentere Thinget og at træffe for Folkethingets Vedkommende de fornødne Foranstaltninger med Hensyn til Rigsdagens indre Forhold.“

I Samlingen 1873—74 vedtoges det endvidere paa Forslag af Forretningsudvalget, at Ordningen af Tidenden for Folkethingets Vedkommende alene overlades til Formanden (Forretningsordenen § 41, se Tidenden Sp. 1552), og et Forslag af Bille til Forretningsordenens § 39 om, at Afgangen til de offentlige Møder skulde ordnes af Formanden efter Samraad med Forretningsudvalget (se Tidenden Sp. 1552), forkastedes.

I Samlingen 1863—64 sker der efter Forslag fra Udvalgene for Forretningsordenen den Forandring i Tillægene til begge Things Forretningsorden, at Bestemmelsen om en særegen fast ansat Sekretær ved Folkethinget bortfalder, og at der optages tvende nye §§, Tillæg til Landstingets Forretningsorden §§ 5 og 6, Folkethingets Forretningsorden §§ 48 og 49, (se Landstingstidenden Sp. 989—990; Folkethingstidenden Sp. 2483) saalydende:

„Til Bistand for Bureauchefen ved Revisionen af Folkethingstidenden og for Landstingssekretæren ved Revisionen af Landstingstidenden antages hvert Things Formand for dette Things Vedkommende det fornødne Antal Assistentter for hver Samling og bestemmer deres Antagelses- og Lønningsvilkkaar.“

Det øvrige til Besørgelsen af Forretningerne fornødne Personale antages, og deres Antagelses- og Lønningsvilkkaar bestemmes for hver Samling af begge Thingenes Formænd i Forening“.

Med Hensyn til disse 2 §'er hedder det i Udvalgets Erklæring og Forslag (se Tillæg B. Sp. 404 jfr. Sp. 432—33): „Endelig synes det at være en Ufuldstændighed i begge Thingenes Forretningsordener, at de Intet indeholde om Antagelsen af andre Medhjælpere end Bureauchefen og de Lønnede Sekretærer. Vi foreslæa derfor et Tillæg i denne Retning, overensstemmende med den bestaaende Praxis“.

Hvad nu angaar den Maade, hvorpaa den Formændene ved den ovenfor citerede Række af Bestemmelser givne almindelige Bemyndigelse i Praxis af disse er bleven benyttet, da er den Ordning af Rigsdagens indre Forhold, som fra først af og upaatvivelig under Medvirkning af daværende Landstingsmand, Etatsraad Schouw, der jo i sin tidligere Stilling som Præsident for Stænderforsamlingerne og Formand for den grundlovgivende Rigsforsamling havde haat Leilighed til at indhøste mange Erfaringer, blev truffen af dens tvende første Formænd, nuværende Landstingsmand, Geheime Etatsraad Andrae og afdøde Konferentsraad P. D. Bruun, hvilken sidste, som bekendt, ogsaa havde været Præsident i den norske Stænderforsamling, saa at sige uforandret bleven fulgt af alle følgende Formænd. Alle Fællessager o: Sager, der vedkomme begge Thingene, altsaa hele Rigsdagen, have de afgjort i Forening, medens saadanne Sager, der kun vedrøre det enkelte Thing, ere bleve afgjorte af dettes Formand alene, hvorved dog ikke er udelukket, at de ogsaa kunne have konfereret om disse, men det er ikke blevet anset for nødvendigt, at saadant skulde ske. I Tilfælde af at de ikke kunde blive enige om en foreslæet Foranstaltning vedkommende en Fællessag, vilde Foranstaltningen ikke kunne iværksettes, forsaavidt den angik noget Nyt, og vedrørte den en Forandring i noget allerede Bestaaende, maatte det blive ved det Gamle. Foranstaltninger, der kun angaa det ene Thing, have, som alt bemærket, dettes Formand altid anset sig berettiget til at lade udføre, uden at den Omstændighed, at det andet Things Formand var herimod, ses at have været til Hinder derfor. Som et Tilfælde, der synes oplysende for Forholdet, kan nævnes Indlæggelsen af Gas i Rigsdagens Lokaler. Forslag dertil fremkom for samtlige Lokalers Vedkommende i Samlingen 1859—60 fra daværende Bureauchef, Rancelliraad Gleerup, og forhandlede som en Fællessag mellem begge Formænd. Landstingets Formand (P. D. Bruun) modsatte sig Forslagets Gjennemførelse, medens Folkethingets Formand (Bregendahl) holdt derpaa. Da det saaledes ikke kunde gennemføres som en Fællessag, blev det gjort til en hvert enkelt Thing vedkommende Sag, idet Folkethingets Formand besluttede, at der skulde indlægges Gas i samtlige Folkethingets Lokaler, hvilket ogsaa skete i Sommeren 1860, medens det for Landstingssalens og tilstødende Lokalers Vedkommende først iværksettes i Sommeren 1870 efter Beslutning af Landstingets nuværende Formand.